

СВІТЛО І ВІРШІ ПИНИЦІ — ЦЕ ПОРЯД

«Творческая личность — человек с ободранной кожей: к добру ли коснешься, к злу ли — все больно», — виповів якось Петро Іванович Пиниця. І з цього болю, як із порепаної землі квіти, виростають вірші. Справжня поезія — це, напевне, і є трансформація болю, від щастя гарно складаються лозунги.

Доля Петру Пиниці випала, як сорочка на виріст, і чого не пошкодувала, — то «передумов для творчості», — щедрою рукою відсинала і самотності, і страждань, і ... неповторних, дивовижних віршів.

Пиниця — феномен, співіснуючи у різних вимірах з офіційно визнаними поетами, маючи єдину видрукувану книгу «Предчувствие», він — відомий і шанований серед «переважної меншості». Його вірші — релігія, що об'єднує різних людей, їх завчають напам'ять, переписують від руки, створені у співавторстві з композитором Миколою Збарацьким романси і танго підспівують на вечорах, йому молоді (і не дуже) поети присвячують власні творіння. Бажає чи не бажає це визнавати Петро Іванович, він — своєрідний кумир для багатьох.

Поет не зберігає ні рукописів, ні газетних вирізок, по доброті душевній подарував останній примірник своєї книжки «Предчувствие». До уславлень і вшанувань не звичний, у відповідь на комплімент зронить: «Я уже починаю бронзоветь».

Але повернемося до долі... Борис Черных в «Юности» (№ 4, 1970 р.) у нарисі «Возвращение» писав: «И в полузабытыи, на огромной высоте в девять тысяч метров, пришел Братск. Полюс, где закалялась сталь».

Разбитые вдрызг дороги и чумазое юное племя в фанерных фургонках. Пионеры, первопроходцы, только вместо берданки — гитара на веревочке.

...Первые заседания интерклуба «Глобус». Строитель Юсфин, совсем еще мальчишка, ломким голосом кричит о «великой цели» и о «славе, которая тебя найдет».

И монтажник-поэт, бывший подводник Тихоокеанского флота Петя Пиница взахлеб читает свои лучшие стихи:

Поселили нас во Граде,
Шторы — из газет.
И дома, как на параде, —
Колья да брезент!
Ах вы, стройки ударные,
Жизнь послаще драже,
Стынут ночи угарные
На пижонском ноже...

Тоді я находив пряму зв'язь з мятежним Октябрем: Гайнулін, Пиниця, Юсфин — матроси в тельняшках, чорноробочі революціоні. Вони в огонь шлі, полосатая братва, и они выстояли здесь, в борьбе с гнусом, с морозами, с хулиганьем...».

У цьому нарисі, написаному з гордістю і немов скоромовкою, Пиниця згадується неодноразово. Адже і справді сьорбнув комсомольських будов. І описав їх, напевне, як ніхто, чесно, не вичікуючи, доки це буде дозволено.

Згодом, в Іркутську, відбулося його незабутнє знайомство із чудовою людиною — Сергієм Володимировичем Новицьким, владикою Вєшіаміном, котрий за Сталіна «сидів» разом із Солженіциним. Владика допоміг до кінця позбутися полуди.

Хоча Пиниця сььогодні не відхрещується ні від своєї комсомольської молодості, ні від того, що «сплатив» даннну комуні. Молодості іншої не буде. Та й будував він місто, Братську ГЕС, яка мала у тайзі запаляти світло. А світло і вірші Пиниці — це поряд...

Не беруся хронологічно та в деталях переповідати життєвий шлях поета, багато па ньому різних зупинок і полустанків, перехресть і перепиняючих червоних семафорів, всього того, без чого і життя — лише прокреслений на карті пунктир.

У літінституті імені Горького Пиниця опинився випадково. Є такі випадковості з розряду неврахованих закономірностей. Друзі самі надіслали на конкурс його поезії. Вірші благополучно подолали всі три турні — ось і здрастуй, столнице! Зарахували!

Московський період — це окрема, незабутня сторінка у книзі Пинициного буття. Семінар Олександра Твардовського, приятелювання з Валентином Распутіним, сусідство по гуртожитку з Миколою Рубцовим.

Між яскравими особистостями, вірогідно, взагалі діє яєсь таємниче притягання. Внаслідок цього, гадаю, опинився Пиниця в кадрах художнього фільму Василя Шукшина «Роковой выстрел»...

Із минулого нічого не викреслиш, не додаси і не перепишеш. Підсолодити б сьгодні. А воно — напівзабуте життя у провінції, животіння на жалюгідні копійки. Героям новобудов персональних пенсій не дають...

Кооперативно-комерційний рух серед інших, відомої якості, товарів для народу виніс па прилавки разом з рецентами самогоповаріння і чимало самвидаву.

У вигляді тоненьких книжечок вихлюпнулися, ні, не талант, а амбіції деяких керівників, у палітурки вбралася вчорашня і сьогонішня політична кон'юнктура, когарту «поетів» щедро поповнили бізнесмени та інші грошовиті люди. Пиниця, па жаль, не втрапив до того певеличкого числа справді обдарованих людей, які випадково «затесалися» у щільні лави «свіжовидрукуваних». Поки що?

Тетяна ДЗЮБА.